

#HATÁRHELYZETEINK

Önnek vámot kell fizetnie - szól a határőr,
amikor az ismeretlen földre akarok átlépni.
Minden átjárás pénzbe kerül.

Mi az ára? - kérdem én
és kiveszem az
erszényem,
amely telve van az
eddiggi életemmel.

Kényelem, szokások és
biztonság,
mondja a határőr.
Ilyen sokba lesz ez? -
kérdem habozva.

Igen, ennél olcsóbban
nincs átkelés,
mondja a határőr.

DE ENNEK FEJÉBEN AZ ÉLETBE LÉP ÁT.
(Barbara Vollmer-Backhaus)

Ha szent Ignác olvasná ezt a történetet, szerintem mosolyogna egyet. Emberi természetünk alapja, hogy vágyunk, hogy keressük a biztonságot, hogy vágyunk olyan életet biztosítani önmagunknak, szeretteinknek, ahol kényelmesen lehet élni. És hát egyfajta identitásra is vágyunk, a saját rutinunkra, saját megszokott szerepeinkre, arra a fajta megszokott életvitelre, ahol nem ér minket meglepetés.

Megállhatok egy pillanatra, és rácsodálkozhatok ítéletmentesen önmagamra: mi az én hétköznapi rutinom? Mi ad nekem biztonságot? Lefőzhetek egy kávé-teát, leülhetek a lakásban oda, ahol a legkényelmesebb számomra, s mindazért, ami nekem biztonságot ad, identitást ad, emberi méltóságomban megerősít szemlélhetem, hálát adhatok érte, megünnepelhetem.

És aztán vannak olyan életszakaszok, betervezett vagy épp előre nem látott határhelyzetek, amik kibillentenek a megszokott életvitelünkből: COVID-os év, munkahely váltás, költözés, egy betegség vagy épp egy gyerek születése stb. És ez ijesztő lehet, vagy épp dühítő, frusztráló.

Az én életemben most hol élek meg határ-helyzetet, hol van változás, ami ki-kibillent? Vannak-e olyan kapcsolataim, amikben érzem, hogy el kéne induljak a másik felé, mert valahogy kiüresedett a rutinosságtól a kapcsolatunk?

Mi ad nekem igazi biztonságot? Ki az az igazi én, aki jelen tud lenni a határhelyzetekben is, aki el mer indulni? Kérhetem a hétre a kegyelmet, hogy igazabban tudjak önmagamra csodálkozni, s ha kell, elmerjek indulni. NYITOTTSÁG! NAGYLELKÜSÉG! BIZALOM!